

Nagyszobába toppanék

VISSZHANG - LXI. évfolyam, 7. szám, 2017. február 17.

Tamás Gáspár Miklós meglehetősen sajátos megállapításokra ragadtatta magát kolumnás dolgozatomat olvasva (*Murányi András kirongyolt, ÉS, 2017/6., február 10.; előzmény: Anyunak, Apunak, ÉS, 2017/5., február 3.*), ám becsületére legyen mondva, cikkem értelmezésének legalább az első 6 sora pontos: „...a megszüntetett *Népszabadság* utolsó főszerkesztője a lap ügyében elmondott beszédemet nem bírta végighallgatni”, ennek nyomán „elmenekült a teremből”. A kalandos reflexió többi részét betudom érezhetően feldúlt állapotának, kivált annak, hogy az alighanem magára (is) vonatkoztatott, finom felsőbbrendűséggel fölruházott „jó szónok”-ot a jelek szerint csak feszes vigyázzulásban lehet végighallgatni, miközben az nem csupán „a témáját, az érvelését, a stílusát, a hangütését válogatja meg”, hanem – jaj a szimplifikáltan gondolkodóknak! – „a közönségét is”.

A filozófus az írás többi részével már kevésbé bíbelődik – így azzal a számos fölvetésre választ kínáló passzussal sem, amelynek fókusza szerint „a TGM-szöveg (...) úgy volt remek, ahogyan”; „TGM-nek már most szobrot kellene állítani” –, ellenben a cikkemben citált szobagondolkodók, szobafilozófusok, szobamegmondók védelmében aláhúzza, hogy „állítólag a gondolatnak meg az írásnak meg a beszédnek is van némi korlátozott jelentősége”, majd ekként összegez: „Murányi András (...) tetteket akar látni. Erőt. Elég a dumából – mondja. Pontosan ezt gondolják azok is, akik a lapját eltaposták.”

Túl azon, hogy TGM legalábbis felületes, ám inkább inszinuál – vö.: cikkem egy karakterében sem vágyom tettek akarását látni, erőét sem, miként azt sem mondom, elég a dumából –, állítólagos konklúzióm és a regnáló rezsim gondolkodásmódja közé egyenlőségjelet tenni: aljas húzás.

De legalább mutatja, hogy’ fest TGM-nél a gondolat, az írás és a beszéd bármilyen mértékű jelentősége.